

Genocide: Noodkreet van de Rohingya

HARUN YAHYA

GENOCIDE

HEAR THE ROHINGYA CRIES

The world must act now to stop the Rohingya community from being wiped out

TAWAKKOL Karman, co-recipient of the 2011 Nobel peace prize asks, "Why is this happening? Why is this human holocaust happening right before our eyes, not being stopped?"

The Rohingya, an ethnic group that has been a part of Myanmar for centuries, has been a target of systematic ethnic cleansing since 2010. In plain sight of the world, these people were burned alive, their houses razed to the ground, women were gang-raped and their children murdered in the most horrific of ways. The tyranny and persecution became so severe that the United Nations, which usually remains detached in the face of local conflicts, declared the Rohingya as the "world's most persecuted people" and called their treatment "a textbook example of ethnic cleansing". Since then, many world leaders, in addition to countless human rights organisations, have joined the UN to condemn the attacks and called the actions genocidal, but the relentless violence pushed on.

Violent attacks forced hundreds of thousands of innocent people to seek shelter in neighbouring countries. However, most of the time, they ran into the cold face of rejection. Australia, despite its richness and vast land, refused to lend a helping hand to the Rohingya, even when they were stranded in the ocean on dinghies.

In addition, the persecution and tyranny didn't remain only physical. There is a systematic effort underway to erase the ethnic group from the collective history and memory of the country.

In addition, the persecution and tyranny didn't remain only physical. There is a systematic effort underway to erase the ethnic group from the collective history and memory of the country. Myanmar's authorities are unabashedly denying the Rohingya's past, claiming that they are illegal migrants from Bangladesh and refuse to call them by their name, Rohingya. The identity, heritage and legacy of this ethnic minority, which was a thriving community with ministers in the government until a couple of decades ago, are

brazenly denied. Hannah Beech, the Southeast Asia Bureau Chief of the *New York Times*, expresses her shock: "Myanmar's sudden amnesia about the Rohingya is as bold as it is systematic. Five years ago, Sittwe, nestled in an estuary in the Bay of Bengal, was a mixed city, divided between an ethnic Rakhine Buddhist majority and the Rohingya Muslim minority. Walking Sittwe's crowded bazaar in 2009, I saw Rohingya fishermen selling seafood to Rakhine women. Rohingya professionals practised law and medicine. The main street in town was dominated by the Jama mosque, an Arabesque confection built in the mid-19th century. The imam spoke proudly of Sittwe's multicultural heritage. But today, the state-enforced amnesia seems to have affected everyone: 'Sittwe's psyche has adapted to the new circumstances. In the bazaar recently, every Rakhine resident I talked to claimed, falsely, that no Muslims had ever owned shops there.'"

According to the United Nations High Commissioner for Human Rights, Myanmar's authorities are trying to "effectively erase all signs of memorable landmarks in the geography of the Rohingya landscape and memory in such a way that a return to their land would yield nothing but a desolate and unrecognisable terrain."

The remaining Rohingya, those that Myanmar's army didn't

manage to force out, have to live in ghettos and face restrictions on their freedom of movement, marriage, health care and education. Even if it is as something as mundane and trivial as needing to visit a neighbouring village, they must apply for travel pass.

Similarly, US Secretary of State Rex Tillerson, although a little bit late, called the actions of Myanmar's army — and authorities — an act of ethnic cleansing and said: "No provocation can justify the horrendous atrocities that have ensued. These abuses by some among the Burmese military, security forces, and local vigilantes have caused tremendous suffering and forced hundreds of thousands of men, women, and children to flee their homes in Burma to seek refuge in Bangladesh. After a careful and thorough analysis of available facts, it is clear that the situation in Northern Rakhine state constitutes ethnic cleansing against the Rohingya."

Despite these calls to stop the violence and establish peace, Myanmar's authorities remained unaffected and continued their crimes. Extreme hostility against the Rohingya continues.

Sending these traumatised and helpless people back into a hostile and potentially violent environment, without even addressing their most basic needs such as security or settlement, would clearly be a serious mistake, and one with potentially horrific consequences.

Needless to say, human rights organisations are vehemently opposing the idea. Amnesty International explains: "The Myanmar military's horrific campaign against the Rohingya in Rakhine State amounts to crimes against humanity. The very first condition that must be met before any repatriation plan becomes reality is an unconditional end to the violence. But this is not enough — the Myanmar government must also end the entrenched discrimination that has trapped the Rohingya in a cycle of deprivation and abuse for decades."

It is time that the UN and the world stepped up and take real action to save helpless people from horrendous savagery. Islamic countries can take the lead and make a decision to form a joint naval force and send capital ships to the region. Their presence off the coast of Myanmar as observers to ensure that no human rights violations occur would surely be a deterring factor. This move could be supported by economic sanctions by those among the international community that wish to be more than mere by-standers to ongoing crimes. The world can do far more than issue criticisms when helpless people are being brutally massacred in a clear-cut case of genocide.

The writer has authored more than 200 books, translated into 73 languages, on politics, religion and science

Rohingya Muslims at the Kutupalong refugee camp in Cox's Bazar. Rohingyas are still fleeing into Bangladesh despite an agreement signed with Myanmar to repatriate the thousands of Muslim minority displaced along the border, officials said. AFP-PIG

Genocide: Noodkreet van de Rohingya

TAWAKKOL Karman, ontvanger van de Nobelprijs voor de vrede in 2011, komt met de vraag over de genocide in Rohingya. "Waarom gebeurt dit? Waarom gebeurt deze menselijke holocaust vlak voor onze ogen, en wordt het niet gestopt? "

De Rohingya, een etnische groep die al eeuwenlang deel uitmaakt van Myanmar, is sinds 2010 het doelwit van systematische etnische zuivering. In het volle zicht van de wereld, werden deze mensen levend verbrand, hun huizen werden met de grond gelijk gemaakt, vrouwen werden door de bende verkracht en hun kinderen op de meest gruwelijke wijze vermoord. De tirannie en vervolging werden zo hevig dat de Verenigde Naties, die zich meestal buiten houdt in het geval van lokale conflicten, verklaarde de Rohingya als de 'meest vervolgte mensen ter wereld' en noemde hun behandeling 'als een schoolvoorbeeld van etnische zuivering'. Sindsdien hebben veel wereldleiders, naast talloze mensenrechtenorganisaties, zich aangesloten bij de VN om de aanslagen te veroordelen en de acties genocide te noemen, maar het meedogenloze geweld ging door.

Door wrede aanvallen zochten honderdduizenden onschuldige mensen noodgedwongen onderdak in de buurlanden. Echter, meestal werden ze geconfronteerd met een kille afwijzing. Australië weigerde, ondanks

zijn rijkdom en uitgestrekte land, om een helpende hand te bieden aan de Rohingya, zelfs toen ze met rubberboten in de oceaan waren gestrand.

Bovendien was de vervolging en tirannie niet alleen fysiek. Er is een systematische poging gaande om de etnische groep uit de collectieve geschiedenis en herinnering van het land te wissen. De autoriteiten van Myanmar ontkennen onbeschaamd het verleden van de Rohingya, beweren dat ze illegale migranten uit Bangladesh zijn en weigeren ze bij hun naam Rohingya te noemen. De identiteit, het erfgoed en de erfenis van deze etnische minderheid, die tot enkele tientallen jaren geleden een bloeiende gemeenschap was die ministers in de regering had, wordt schaamteloos afgewezen.

Hannah Beech, chef van de New York Times in Zuidoost-Azië, spreekt haar verontwaardiging uit:

"Myanmar's plotselinge geheugenverlies over de Rohingya is net zo gedurfd als hoe het systematisch is. Vijf jaar geleden was Sittwe, genesteld in een estuarium in de Golf van Bengalen, een gemengde stad, verdeeld tussen een etnische Rakhine boeddhistische meerderheid en de Rohingya-moslimminderheid. Tijdens de drukke bazaar van Sittwe in 2009 zag ik Rohingya-vissers zeevruchten verkopen aan Rakhine-vrouwen. Rohingya-professionals waren bevoegde advocaten en artsen. De hoofdstraat in de stad werd gedomineerd door de Jama-moskee, een Arabesque confectie gebouwd in het midden van de 19e eeuw. De imam sprak trots over Sittwe's multiculturele erfgoed. Maar vandaag de dag lijkt de door de staat afgedwongen geheugenverlies iedereen te hebben getroffen: 'Sittwe's psyche heeft zich aangepast aan de nieuwe omstandigheden. In de bazaar beweerde onlangs elke bewoner van Rakhine die ik sprak, valselyk dat geen enkele moslim daar ooit winkels heeft gehad'."

Volgens de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de mensenrechten, proberen de autoriteiten van Myanmar "alle tekenen van gedenkwaardige herkenningspunten in de geografie van het Rohingya-landschap en het geheugen op een effectieve manier uit te wissen, op een manier dat een terugkeer naar hun land niets anders zou opleveren dan een verlaten en onherkenbaar terrein."

De resterende Rohingya, die niet onder de druk van het leger van Myanmar waren gezwicht om het land te verlaten, moeten leven in getto's en hebben beperkingen op hun bewegingsvrijheid, huwelijk, gezondheidszorg en onderwijs. Zelfs voor iets alledaags en triviaals als een bezoek aan een naburig dorp, moeten ze een reispas aanvragen.

Tevens noemde de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken Rex Tillerson, hoewel een beetje laat, de acties van het leger van Myanmar - en autoriteiten - een daad van etnische zuivering en zei: "Geen enkele provocatie kan de verschrikkelijke wreedheden die hebben plaatsgevonden rechtvaardigen. Deze misstanden van enkele eenheden uit het Birmees leger, veiligheidstroepen en lokale burgerwachten hebben een enorm leed veroorzaakt, en honderdduizenden mannen, vrouwen en kinderen ontvluchten noodgedwongen hun huizen in Birma, om hun toevlucht te zoeken in Bangladesh. Na een zorgvuldige en grondige analyse van de beschikbare feiten, is het duidelijk dat de situatie in de noordelijke staat Rakhine een etnische zuivering tegen de Rohingya is."

Ondanks deze oproepen om het geweld te stoppen en vrede te stichten, bleef de handelwijze van de autoriteiten van Myanmar onveranderd en zette haar misdaden voort. Er is nog steeds een extreme vijandigheid tegen de Rohingya.

Deze getraumatiseerde en hulpeloze mensen terugsturen naar een vijandige en mogelijk gewelddadige omgeving, zonder zelfs hun meest elementaire behoeften aan te pakken, zoals veiligheid of huisvesting, zou een ernstige fout zijn, en met mogelijk gruwelijke gevolgen.

Vanzelfsprekend verzetten mensenrechtenorganisaties zich heftig tegen het idee. Amnesty International legt uit: "De gruwelijke campagne van het Myanmar-leger tegen de Rohingya in de staat Rakhine komt neer op misdaden tegen de menselijkheid. De allereerste voorwaarde waaraan moet worden voldaan voordat een repatriëringsplan werkelijkheid wordt, is een onvoorwaardelijk einde van het geweld. Maar dit is niet genoeg - de regering van Myanmar moet ook een einde maken aan de diep gewortelde discriminatie die de Rohingya gedurende tientallen jaren in een cyclus van achterstelling en misbruik heeft gevangen."

Het wordt tijd dat de VN en de wereld een stap nemen en echt actie ondernemen om hulpeloze mensen van de gruwelijke wreedheid te redden. Islamitische landen kunnen het voortouw nemen en een beslissing nemen om een gezamenlijke zeemacht te vormen en kapitaalschepen naar de regio te sturen. Hun aanwezigheid

voor de kust van Myanmar als waarnemers, om ervoor te zorgen dat er geen mensenrechtenschendingen plaatsvinden, zou zeker afschrikwekkend werken. Deze stap zou kunnen worden ondersteund door economische sancties van vertegenwoordigers van de internationale gemeenschap, die meer willen zijn dan louter omstanders van misdaden die gaande zijn. De wereld kan veel meer doen dan kritiek uiten, wanneer hulpeloze mensen op brute wijze worden afgeslacht waarbij duidelijk sprake is van genocide.

Artikel van de heer Adnan Oktar in New Straits Times:

<https://www.nst.com.my/opinion/columnists/2017/12/311674/genocide-hear-rohingya-cries>

<https://www.nst.com.my/opinion/columnists/2017/12/311674/genocide-hear-rohingya-cries>

<https://www.harunyahya.info/nl/artikelen/genocide-noodkreet-van-de-rohingya>